

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924. ΕΤΟΣ 6^{ον} ΑΡ. 262

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγή καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.— Ἐξάμ. δρ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25

ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΗΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΤΑΚΙΑ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ

ΣΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ ΑΘΗΝ. ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΕΡΩΤΕΣ ΦΘΙΣΙΚΩΝ ΡΩΜΑΝΤΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έμπρός, γιατί διατόχεις;
— Γιατί θα με λυπηθήναι ακόμη περισσότερο και ίσως θα με διώξετε από κοντά σας.
— Τι λόγια είν' αυτά, έκαμεις κανένα κακό;
— Ναί... ένα μεγάλο κακό... για τόν έαυτό μου.
— Τι έκαμεις, Μόρις;
— Σάς ελπια, εμ' ένας τρελλός... Τι νομίζετε;... Δέ θα τό φανταστήτε ποτέ... Έγώ ό τιποτένιος, πού με βλέπετε έτσι... τήν αγαπώ!

(Συνέχεια και τέλος)

Και οι δύο βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση, πού ήταν ζήτημα αν και ή μεγαλύτερη χαρά θα μπορούσε να τήν καλλιεργήση. Τό γράμμα έκείνο, πού, αν ήταν άλλη ή περίστασι, θα τους έκανεν εύτυχισμένους, έκανε στον Πέτρο τήν αντίστοιχη νεκροφόρα.
— Η Λούλα δέν ήταν εξαδέλφη του. Η μητέρα του υπορούσε λοιπόν να τήν αγαπήση τόρα πού έμάθανε πού κανέναν δεσμός δέν υπέβλεπε τό κορίτσι αυτό με τήν αδελφή της, με τήν γυναίκα πού είχε καταπιράνει όλη της τήν ύπαρξιν. Κι' αν τόκανε αυτό ή μητέρα του, κι' αν έχοχόταν και τούτλας:
— Πέτρο, τίποτε πια δέν μ' έμποδίζει να εύλογώσω τό γάμο σου με τήν Λούλα. Τήν αγαπώ; κ' έχεις τό δικαίωμα να τήν κάνης δική σου. Με τήν εύχη μου, παιδί μου.
Νά τήν κάνη δική του; Νά κάνη δική του αυτές ό μαρμαρένες μενεξές τή μαρμαρήν βιολέττα! Δέν έπεριμεναν και οι δύο παρά ένα έλάχιστο φέρον τού άγέρα για να σφραγιστούν κάτω νεκροί.
Και τό γράμμα; Τό γράμμα ήταν τό νεκρώσιμ τής αγάπης; τους. Κι' ή αίτια τού σκληρού αυτού θανάτου ήταν ή μητέρα του. Όμως ό Πέτρος δέν μνησικακούσε. Ήταν τόσο μεγάλη ή καρδιά του, ή καλωσύνη είχε ξεχυθή τόσο πλατειά μέσα στην ψυχή του, ώςτε τό μίσος δέν εύρισκε θεσί μέσα του. Λυπόταν μόνο και παραπονιόταν για τή τόχη, για τή δική του τόχη, πού από τήν άρχή δέν είχε παραμελήσει τόσο. Δέν ήταν αυτός για να ζήση εύτυχημένος. Κι' στην κατοχία του αυτή παρέσυρε και τή Λούλα. Ήσως τό κορίτσι αυτό νάβλεπε κάποτε μιά φωτεινή ήμέρα αν δέν συνδύαζαν μαζί του.
Δικρανόταν πού τήν άγάπησε, πού τήν έκανε δυστυχισμένη, πού θα πέθαινε εξ αίτιας τής αγάπης του αυτής. Μα ή αγάπη ριζώνει εύκολότερα στην καρδιά τών άτυχών. Η κακή μοίρα κάνει στην περίπτωση αυτή μιά συμφωνία με τήν αγάπη για να παιδέψουν τόν άτυχο.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ Η ΔΙΞ ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

Η δις Μαντελένα στη φίλη της Μάρθα

Αγαπητή μου,

Σήμερα θα σου μιλήσω πάλι για τόν αγατό μου τόν Τέλη. Ή, μα δέν είμαι πλέον διόλου εύχαριστήμενη άπ' αυτόν τόν άνθρώπον. Φαντάσου... προχθές μέσα στο εολόνι μ' έπλησίασε κ' έξήτησε να με φιλήση. Άκούς ανάθεμα!
Τόν έχουν πολύ κακοσυνηθήσει ή φιλενάδες του και φαίνεται πως με πόνει κ' έμένα όπως όλες. Πολλές φορές τό συνέστησα ν' άποφύγη για μου ζητεί πράγματα πού έχω συχναίωμα. Έκείνος όμως προσποιήθηκε στην άρχή πως άρχισε να συμμορφώνεται με τήν άπατή μου, δέν έπέσυρε όπως λίγες μέρες κ' άρχισε πάλι τά ίδια. Ένα φιλή έός άνδρος νομίζει πως για μένα θα ήταν ένα μηδαμινό πραγματάκι. Κι' όμως είνε τόσο σοβαρό. Φαντάσου να αίσθανθώ τά χείλη του στα μαγουλά μου, να με γαργαλίσουν ή τρύχες από τά μουστάκια του... Ποιά! Άθρία! Μόνον να τό σκέπτομαι έννευρίζομαι. Άπορώ πως μερικά κορίτσια έπιτρέπουν στους άνδρας να τά φιλούν. Έγώ και στην έπιφάνειαν ενός άνδρου χεριού ακόμη άηδίασα. Κανείς άνδρας δέν έβγινε για μένα τόσο λεπτός ώςτε να τού έπιτρέψω... Ά, όχι αυτό δέν θα γίνη ποτέ! Κι' αν ό Τέλης, όπως είπες, σκέπτεται να με ζητήση, δέν θα δώσω ποτέ τήν συγκατάθεσίν μου, αν πρώτα δέν μου ύποσχεθί ότι θ' άφήση τής φοβερές έκείνες συνήθειες πού έχει να με φιλή και να μου σφίγη τό χέρι. Θί μου πής ότι ό Τέλης μπορεί στην άρχή να δεχθί τους όρους μου, άλλ' ύστερα; Ύστερα πού θα γίνω γυναίκα του; Θά μπορούση, θα κατορθώση, άραγε να ύπομνη; Λοιπόν γιατί όχι; Τι χρειάζονται, σε παρακαλώ, αυτά τά δαγκώματα, πού οι άνδρες τ' άποκαλούν «φιλιά»; Τι χρειάζονται έκείνα τ' άπάνθρωπα και τά πρόστυχα σφιζήματα τών χεριών, πού τόσον άπότομα προσβάλουν τόν άνθρωπο;
Θά μου προβάλλεις πάλι τόν Νταντέ! Ή, ναί... κάποτε πού είχα άραρραονιασθή μαζί του — και σου όμολογώ ότι αυτό τόκανε μόνον για πρόβα, — τόν άφησα να μου φιλήση τό χέρι... Καλά... Έπί τέλους τού άφησα. Άλλά αυτός δέν ήταν τόσον άκομψός όπως ό Τέλης... Έπί τέλους αυτός δέν είχε και μουστάκια.

Η ΔΥΣΙΞ

Ο γαμπρός δέν επέτρεπε πια στον Πέτρο να πηγαίνε στο δωμάτιο της Λούλας. Και ή δική του κατάσταση ήταν πια πολύ δεινή, τό κορίτσι όμως έδειχνε ακόμη κάποια άντοχη, άντοχη πού τόν ενθούριζε. Στη θέσι πού βρισκόταν ή άντοχη αυτή ήταν ένα μαρτύριο, ένα μαρτύριο πού τόσες φορές είχε παρακαλέσει, μέσα από τά κατάβαθα τής ψυχής του, να τελειώση τό γρηγορότερο. Έλπιδα καμιά ούτε από τους άνδρούπου; μπορούσαν να περιμένη, ούτε από τόν Ουρανό. Ήταν ένας φθισικός πού, ύστερα από μιά μικρή βελτίωσι, ξανακόλλησε και θά πέθαινε. Ήταν πια ό προγεγραμμένος τής ζωής, τό κουρελάμι πού θα τόπαιρνε ό άνεμος και θα πήγαινε να τό θάψη πέρα εκεί στο άγνωστο, στο σκότος, στο κρύο, στην έρημία. Με λαχτάρα τόρα έπεριμενε τήν ήμέραν αυτή ή Πέτρος, τήν έπεριμενε όπως περιμένουν άλλοι τήν ήμέραν τού γάμου του. Μα μήπως δέν θάμωριζε με γάμο ό θάνατός του, ό θάνατός τής Λούλας; Ο θάνατος δέν θα τους έφερε στην πολυπόθητη ένωση;

Και φανταζόταν τόρα τή Λούλα πεθαιμένη άπάνω στο κρεβάτι της, ντυμένη με τό καλύτερο της φορεματάκι, με μιά όμοια γιγλάνα στα μαλλιά από λουλουδία λεμονιάς, έτσι σαν στεφανί. Δέν θάβλεπαν ούτε ή λαμπάδες, ούτε τά φιλιά... Νά ή νύφη, αυτή ήταν ή νύφη του ή αγαπημένη του. Κι' αυτός ό νυμφίος με τήν ίδια γιγλάνα με τό μετόπω, τήν καλή του φορεσιά και αυτός, με τά ίδια κεριά, με τά ίδια φιλήματα.
Όλας αυτές ή θλιβερές εικόνες παρουούσαν μια μιά από τή φαντασία του τής ώρας τής θλιβερή; μοναξιάς του.
Στιγμές-στιγμές πού τόν έπαιθαν ό πυρετός και ό βήχας τού έγδερνε τό στήθος, εξαπλόνοταν στο κρεβάτι του κ' έπεριμενε, έπεριμενε τό θάνατο. Κι' όταν κανείς έμπαίνει μέσα στο δωμάτιο του δέν έσκεπτόταν τόρα, όπως άλλοτε, για να τόν ρωτήση:
— Τι κάνει ή Λούλα; τής πέρασε ό πυρετός; βήχας;
Τόρα ό Πέτρος με μισόβυστη φωνή έρωτούσαν:
— Ακόμη δέν επέδωκε ή Λούλα;
Ο θάνατος ήταν πια κάτι πού θάγοχόταν όριστικά, κάτι τό αναπόσβεστο, πού θα ήταν ίσως λιγώτερον όδηγηρό αν έχοχόταν γρήγορα.
Σέ λίγες μέρες ή Λούλα δέν είχε πια πυρετό.
Αυτό έκανε τό Πέτρο να θάβεται περισσότερο. Τέ άμα της δέν είχε πια καμιά ζωτικότητα. Άρχισε τόρα ή Λούλα να ύποφέρει από ύποθερμία — τόν άπασιον αυτόν προάγγελου τού θανάτου. Βρισκόταν σε μιά κατάσταση νευρική πού άσφαλός θα έτελειωνε στο θάνατο. Τόξερσ αυτό ό Πέτρος, γ' αυτό όταν τού είπαν ότι τής έπεσε ό πυρετός ήταν σαν να τού είπαν ότι άρχισε τό ψυχορράγημα.
Ο, τί όμορφο πού ήταν να μπορούσθαι να πεθάνουν μαζί, τήν ίδια ήμέρα, τήν ίδιαν ακόμη ώρα. Νά πεθάνουν μαζί, όπως μαζί είχαν ζήσει τής λίγες έκείνες ήμέρες τής εύτυχίας, τής ήμέρας πού άγαπιόνταν χωρίς να

— Ο Στάμος αισθάνθηκε τήν ύρεξη να γελάση, άλλ' από λύπη στο νέο ένδειο, πού δέν συμπαθόσε, κρατήθηκε.
— Γελάστε, κύριε, γελάστε έλεύθερα... Ναί, ναί, τήν αγαπώ... τόρα εμ' ένας ήλιθός άλλα... δικαιολογημένος. Δέν είν' αλήθεια;
— Έτσι λοιπόν, είπε με τόνο μάλλον παιγνιώδη ό Στάμος. Εί-σαι καί, σι, έρωτισμένος;
Ο Μάριος αισθάνθηκε τήν ανάγκη να κρύψη τό πρόσωπό του, γιατί τόν έπνιγε ή ντροπή. Έκλινε τό κεφάλι και έμεινε σιωπηλός.
— Κοι δέ μου λές, επανέλαβε ό Στάμος, πως τά κατάφραες έτσι; Πού τήν είδες, πού τή γνώρισες;
— Λυπηθής με, κύριε. Δέν είναι ανάγκη να παίζεις μοζή μου. Σκεφθήτε πως έχω κ' εγώ τή φιλοτιμία μου. Έκείνο πού μπορούσε να κάμει και πού θα κάμει βέβαια, είναι να με διώξετε από κοντά σας, τόρα πια, έπειτ' άπ' αυτά, δέ μπορεί να μείνω.
— Όχι, φίλε μου. Μήν άποδίδεις τόσο μεγάλη σοβαρότητα ο' αυτά. Θά μείνης όπως ήσουν αϊ πόνι.
— Αυτό θα είναι ύσκολο. Θά εμ' ένας γελοίος κοντά σας. Τό-ρα πού θα κάμει τό γάμο σας, δέν είναι δυνατόν να μείνω κοντά σας. Θά παθί ίω καθημερινώς και τί άλλο θα γελούν μαζί μου.
Σ' αυτό είχε δική, έσκέφθηκε ό Στάμος.
— Μπορεί, είπες, να γίνη κάτι άλλο. Άν δέν θέλεις να μείνης κοντά μου ίμα γίνη ό γάμος μου πρώτος να πής πειό έξω, καθώς άλλος τς ήταν και τό σχεδίο μας, να πής στην Εύρώπη να συμπληρώσης τή σκευδή σου.
Ο Μάριος δέν κρατήθηκε. Σηκώθηκε άπότομα κ' έπιασε τό χέρι του και άρχισε να τό φιλή.
— Είστε ύπερβολικά καλός για μένα, έλεγε, ούτε ό πατέρας μου δέν θάδειχνε τέτοια στοργή.
Έκείνος έστράβηξε τό χέρι του και σηκώθηκε.
— Καλά, καλά, θα τά είπομε πάλι. Και τό άποχωρήσεις.

Η Άλνα έπεριμενε με κάποια άνυπομονησία τήν άφιξη τού Στάμος για να τής πη τήν έκμισυτήρησή του νέου.
Τής φάνηκε μιά παράξενη σύμπτωση ή πρώτη έπίσκεψη πού θάκανε ό Στάμος ως μνηστήρας της, ν' άπασχοληθή με τέτοιο ζήτημα.
Κατά τις τέσσερας τό άπόγευμα άκουσε τό κουδούνι τής πόρτας και κατάλαβε πως είχε φθάσει.

Τόν περιμενε στο ίδιο έκείνο σαλόνι, πού είχε ίγες γίνει ή τελευταία των ξέξηξη με τόν Τάσο.
Φορούσε ένα Γαπωνέζικο φόρεμα, με χτυπητά χρώματα και με μεγάλα άνοιχτά μαντίκα, πού άφηναν να μισοφαίνονται τά καλλιστεχνία της μεράσια άπάνω από τόν άγκώνα.
Τό άνοιχτό νεκρολέξ έσκέπαζε τήν άρχή τού μαρμαρένιου στήθους και τά μαλλιά της άντιπέγγιζαν με τό ξανθό τους χρώμα στο νύχνο αύγόνα, με τήν ύπόκνητη γραμμή πού έχάνετο στους ώμους.

Στεκόταν όρθια μπροστά στο πιάνο και χτυπούσε μαλακά και σχεδόν βουβά, άπάνω στα πλήκτρα, ένα κομμάτι πού είχε μάθει τελευταία, όταν άίτοιξε ή πέτρα.
Στράφηκε και είδε τόν μνηστήρα της.
Με τό πρώτο βλέμμα έκαμε τήν άναλυση όλης του τής φυσιογνωμίας.
Βρήκε τή σενειτωμένη αιδρία και κατάλαβε ότι δέν ήταν τίποτε σοβαρό αυτό πού έμαθε.

Τούδωσε τό χέρι, έκείνος τό φίλησε με θέρη και έκάθισαν άπάνω, στη γωνία τού καναπέ έκείνη κ' έκείνος ο' ένα καθίσμα.
Οι πρώτες όμιλίες στράφησαν σε ερωτήσεις και πληροφορίες συνειθισμένες.
Ότε ό Στάμος ούτ' έκείνη ήδσαν να δάχουν πως άπέδοικαν κομμάτι σημασία στο τεινό έπισκόπιο και άρρησαν τό θέζουν.
Ο Στάμος έκατάλαβε σε λίγο ότι αυτός είχε τήν ύποχρέωση ν' άρχιση πρώτος και είπε μ' ένα ύφος γελαστό και σχεδόν άδιάφορο.
— Θέλεις τόρα ν' άκούσης και τή συνέχεια πού σου ύποσέθηκα χτές; (Άκολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Χάρης εύαγγέλια για τους συναγάτας μου. από τού προσοχής φίλου θα τους παραχωρή τό κινικό κάθε εβδομάδα διόκληση τήν την σελίδα για τά δημοσιεύματα τά έργα των, όσα, φυσικά, θα έχον προηγουμένως έγκριση. Είς τήν σελίδα αυτή θα δημοσιεύονται κατά σειράν όλα τά έγκριμένα έργα. Όσοι θέλουν να δημοσιεύων τά έργα των έγκαιρότερον τής σειράς των, θα στείλουν ως δικαίωμα προτιμήσεως 1 δραχμήν τόν στίχον για τά πεζά ή και για τά ποιήματα, δια δέ τά κομμάτια τά φέροντα διαφόρους άφιερώσεως θα πληρώνουν οι ά ενδιαφερόμενοι εις μόν τήν σελίδα τής Συνεργασίας, τήν την δηλαδή, 50 λεπτά τήν λέξη.
Από τού δελτίου αυτό έλαβίω να ίκατοποιηθή πίοον τελείως όλο τό έπιτελείον τών έκτάκτων συνεργατών μου.

Από τό άλλο φίλο θ' άρχισω τήν δημοσίευση των έργων άν έπιστολών μιάς άριστοκρατικής κυρίας προς ένα νεαρόν Δίν Ζουάν. Η έπιστολή αυτή άποτελεση τήν παιό άριστοεργηματικήν έκδήλωσιν ενός μεγάλου έρωτος, θήμα τού οποίου άπήρξεν ή έν λόγω κυρία, τήν όποιαν ό νέος μου συνεργάτης Άρμανδος άνεκάλυψε μονάζουσαν εις τό ένοδοχείον τής Πεντέλης, όπου ύφίσταται άπο διατίαι.

Δις Άπελιωμένη, έδόθη στην Πυθίαν. Θά σας άπαντήσω εις τό προσοχές. — Έγκρίνω Νίκου Μπαδάλα. Γιά τά φρούτα μάτια και άδρας Δελίνου Όρξής στρατός.
Δέν είνε για τήν Σφαίρα; τά δικά σας κ. Ν. Άστερ, Γ. Βασίλει, Έμμ. Μαυρομάτι, Άθ. Μπαράκας, (στέλιτε άλλα να δώ), Δόξη Ρίν, (παρά πολύ έξαντρία ή τεχνουργία σας) και Δ. Λυμπεύ.
Ο ΕΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΥΝΤΑΣ ΔΙΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

Καθίσταται γαστόν εις όσον άλληλογραφών δια τών χειροειών τής Σφαίρας, χειρις προηγουμένως να έχων προθή εις όικισίαν ύφρσιος, ότι έκαστη έπιστολή των, δια να δίδεται εις τό πύδος όρον, ά γνή να συνδύεται δι' ενός έιδράχμου, εις ιδιαίτερον φάκελλον έσοικησεμένου.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

(Έκαστη έγκρισις ψευδωνυμου όρου. 2)
Έγκρίνονται: Άρης, Άνθος μαρτυρίου, Άδωνιδος Πατρών, Άγκάθι, Άστυχιμύνας, Άννορα, Δουξ Στέλιος, Δέ Βιλλιαράς, Docteur Madus, Gebr. Θαλασσινός, Ίμπριος, Κρυμμένος θησαυρός, Κορνυαλός, Έρημίτης, Labout, Lyda, Μασκότ, Μελαχογιώνας Ίλιπότης, Μαριμνο γαρφαλο, Ναυαγός Άλεξάνδρου, Νυκτοδιάρβητης, Όσκώ, Τραχαβέλι, Μάξιμος Όθιδ, Πονεμένη καρδιά, Άγγελος Άγαπής, Άστυχημένο ήρφανο, Μαρκήσιος, Άγνωστο παιδί.
ΤΟ POSTE RESTANTE ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"
Ένωμισιας κάθε θυρίδος 50 όρας, τό χρόνο.
Ένωμισιας: Πονεμένη καρδιά 47, Άγγελος άγάπης 5, Άγνωστο παιδί, θυρίδα 75.

τό έξω κανείς. Ά... Γιατί να μη θέληση τότε ή Λούλα να φύγουν, να φύγουν μακριά από τό θεοστυχητό; Έτσι δέν θα συναντούσαν και τή μητέρα του πού τους έπικρανε τόσο.
Γέρνει ό ήλιος προς τή δύση του. Ο Πέτρος έχει σκευδηθί λίγο στο κρεβάτι του και παρακοιμηθε τό όροτο θέαμα τού χρωματισμού πού πόνουν μερικά σύννεφα πού άπόμειναν στη δύση. Έτσι είχε φωτισθί κάποιε και ή αγάπη του από τόν ώρατον ήλιο τής εύτυχίας. Τόρα άρχισε να βασιλεύη κ' ό ήλιος αυτός, μαζί με τόν άλλο ήλιο τ' ουρανού...
Άρχισε να σκοτεινιάζη. Κάτι έμψύχισαν τά χείλη τού Πέτρο, ένθ' τό δάκρυα κατάβρεχαν τά μαγουλά του, κάτι πού ήταν ό τελευταίον χαίρει σμός τής ζωής, τής ζωής δού άθνητόπου πού άπόπασαν. Σάν τόν ήλιο θα δύση τόρα κ' ή ζωή των κ' ή αγάπη των θα πεθάνουν και ή σύννεφα και θα πεθάνουν, θα πεθάνουν και οι δύο όπως πεθάνουν τά πουλιά και θα σβήσουν όπως σβήνουν τ' άστέρια.

Α. ΔΑΥΤΑ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Κύριος 28ης μηχανικός ξένος και έννεύστατος, ζητεί εις γάμον χήραν πλουσίαν. Ύπόσχομαι ειλικρίνεια. Γράφατε. Κ.Μ.Α. poste restante Άθήνας.
— Διά τις ίπιθυμώσας να μου γράσουν ή διεύθυνσις μου. Σ. ν. ο. α. ν. δ. Άρχηγίου Πυροβολικού Α' Σώματος Στρατός, Καβάλλαν.
— Δύο νεαρά ναυτάκια, προς διασκέδαση τής μονοτόνου ζωής, αϊτον άλληλογραφίαν με Άδρας. Προτιμώται Άλγίτης, Πόρον, Ύδρας, ΕΡΜΙΟΝΗΣ, Κρανίδιον, Σπετσών, Ναυπλίου και Λαυρελίου. Γράφατε: Μ. Ν. και Γ. Μ., συνεργεία Π. Ναυτοσύμμου.
Δύο φίλοι, όρεκτα ρωμαντικοί, ζητούν άλλη λογραφίαν μετά άσπονδιών και χηρών. Σκοπίς φίλια και δει έπακολούθησι. Γράφατε: Ίσάνην Άσβηλάν και Νίκον Ζουμπουλίδην Poste Restante Ένταθθα.

— Ποιά καρδιά θα μπορούσθ' να παρηγορήση τήν πονεμένη μου νύφη; Γράφατε: Πονεμένην Κιριά, Θυρίδα 47, Γραφεία Σφαίρας.
— Άτλαντίδα, γνωσιαισε πραγματικόν σας όνομα. Άγγελον Άγαπής, Θυρίδα 5 Σφαίρας. Μαρία Μ...
— Ζητώ άλληλογραφίαν με μορφωμέ α κορίτσα ήθικου χαρακτήρος έτών 15 19 Σκοπίς γνωσιαισε. Προτιμώται Κερκύρας, Κεραιλήνιως, Ίθάκης, Άθηνών, Πατρών. Γράφατε: Άδωνιδος Πατρών, Poste Restante, Πάτρας.
— Όθλο ναίω μιά γυναίκα, μορφωμένη, άνώτερη, ξεχωριστή, άνηρησιστη από όλικις άτάξεις, για να τήν κάνω ειλή μου. Τήν άμοιβή πού τής χρωσιώ ή κοινωνία, γ' αυτή τά χαρίσματα της, θα τήν πάρη από μένα. Μένης Άρχος, Ρ. Ρ., Πειραιά.

Ζητώ πληροφωρίαν δια τήν οικογένειαν χήρας Βασιλείας Άλεξ. Πατρούχη εκ Σμύρνης οδού Μεσοδιδί 164 (Πούντα).
Έπίσης δια τήν ύπό τά αρχικά ψηφία Ε. Γ. δίδα έπίσης εκ Σμύρνης οδού Ρεφράτ πασσά 399 (σαλωναί). Είς όποιον ή όποιαν μου δώσει σαφείς πληροφορίες δια προσώπου ένα όδρον άξιός πένης λαρόν Αϊγύπτου. Έπίσης ζητώ άλληλογραφίαν με μιά άγνήν προσηγορούα. Γράφατε: Aristidis S. Adamidis, Ρ. Ο. Β. 702 Gaire, Egypte.

Θάθελα μια φιλενάδα — παντοτιή συντροφιά μου — πού μορφωμένη και χήρα προτιμώται 25 μόριας χρωσιών, έσθηθη άγγυμένο 40000 έτησίως. Ολοκωσιαι ή ύποχρέωσις καμμία. Μόνος πεισώ, γ' αυτό ζητω τή συντομόρησά μου από εās. Ποιά δα δεχθή; Γράφατε: Άσδ Κόχης, Poste Restante Ένταθθα.
— Είκοσιετη ή διηγεροφωσις άλληλογραφεί με μορφωμία κορίτσια ήθικου χαρακτήρος Κωνσταντινουπόλεως και Μ. Άσίας. Σκοπίς φίλια και δει έπακολούθηση. Γράφατε: Π. Ζαργάρον, Poste Restante, Άθήνας.
— Δίδα Μορί Π., Άλεξάνδρειαν, έπιστολήν σας 16 π. η έλεβον. Άνήγηται διεύθυνσιον πού γράφεται. Ζητήρατι τήν. Δοξέ τόν Κυμάταν.

— Δύο ναυτάκια ζητούν τήν διύθυνσιον δύο Αιδαν εκ Καστέλλας πού συνήρησαν πρώτον εις ναύσταθμο τής οδού Έρμού και δεύτερον στη Μυρσέλο, και τών οποίων τήν έπιστολήν έλεβον εκ παρεξηγήσεως μόλις χθές. Άδωνιδος, Άντώνης.
— Νεαρός άξιωματικός αϊει άλληλογραφίαν μετά Αιδαν πανταχόθεν. Σκοπίς γνωσιαισε και δει έπακολούθησι. Γ. Παπαδόπουλος, Ρ. Ρ., Πάτρας.

Νέος μορφωμένος ζητεί άλληλογραφίαν με αίσθηματικώς κυρίας και δίδας άπ' όλην τήν Ελλάδα. Άπαντί εις όλας. Γράφατε: Μανόλην Ρούμυλοφον, poste restante Alexandrie, Egypte.

Άν βρεθί μια κόρη εύνευκιά όμορφη, πού μορφωμένη και οικονομίας έπίσης άνεπτυγμένη, τής ύπόσχομαι πραγματική φίλια. Σε συνειθισμένες φλυσιές τών έπιστολών ειπαθί. Άγνωστο παιδί. Θυρίδα 75, Γραφεία Σφαίρας.

— Δύο άχώριστοι φίλοι, τελειώσαντες πρδ ό-

ΕΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΠΙΟΘΟΣ
Μιά μέρα στο τράμ πού μπήκα για να πάω στην Τριετική είδα ένα όμορφο νέο πού μου έρχε κρυφός ματιάς.
Κ' έγώ στ' άντίκριμά του έννοιασα στην καρδιά κάποιου παλιού και μου φάνηκε τήν ματιά του πως βόηκα κάτι πού ποθώ.
Άν και άνήκο εις άλλον, ή καρδιά μου όμως είνε άγνή γ' αυτό γυρσάτο έναν άλλο να τού δώσω και τήν ψυχή.
Λουσιέν

ΓΙΑ ΚΕΙΝΗ

Καρδιά μου, πώς μαράθρηκαν για κείνη τά φύλλα σου πού άνθίζαν με χάρη, τάρα γιατί ή ψυχή σου τρεμοσούρη, τό χόρο μη φοβάσαι μη σε πάρη;
Ξαγάνθησε, καρδιά μου, μη φοβάσαι, για μιά κακούργα μη θρηνης κ' άλλοι τό παθάν, μ' κήχη σου δέν είσαι άφου λοιπόν ο' άργήθηκιν εκείνη παψε κ' έσύ να κλαίς και να πονής
Παλαίν Φίληρο Δικ. Αο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΦΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ

Έχερωθήσαν από όραχ. 2 δι' έγκρισην νευδονύμου ει: Θαλασσινός, Άστυχιμύνας, Ίαπέρια, Αί όρα, Όσκώ, Ναυαγός Άλεξάνδρου, Άνθος μαρτυρίου, Κρυμμένος θησαυρός, Μαριμνο γαρφαλο (και 1 60 δια ταχυδρομιά), Docteur Madus, Μάξιμος Όθιδ, Νυκτοδιάρβητης, Κορνυαλός. — Ροδίλων άλλαζατε ψευδωνυμιον, Ε. Β. και Labout, άπαντήσεις σας χωρίς μονόδραχμα.

Μου τας σπουδάς των, ζητούν άλληλογραφίαν με μορφωμένα κορίτσια άπάσης τής Ελλάδος. Προτιμώται Νοτιζις. Σκοπίς ό,τι έπακολούθησει. Γράφατε: Τ. Μ. και Τ. Σ., Ρ. Ρ., Άθήνας.
— Νυμφευθίσα άδυνατό να άπαντήσω εις τους ζητήσαντας άλληλογραφίαν, κατ' άπαγόρευσην του συζύγου μου. Δις Μ. Σ.
— Προσφυγοπούλα, παρακαλώ όπως στείλετε διεύθυνσιον σας δι' άλληλογραφίαν. Άπονηθής: Δ. Μαργιολάκον, νευρεϊον Παπαφίλη Π., Πλατεία Όμόνοιας.

— Είμαι δυστυχής. Ποιά προσφυγοπούλα θα χύση βίβλαστο στην δυστυχισμένη μου καρδιά, σ' όσαν προτογράφη χηρις τήν καρδιά μου. Είς δεύτεραν έπιστολή άποκαλύπτουμαι. Είς ψευδώνυμο σιδη. Γράφατε: Άστυχημένο Όρηναν, Σείλτα Σακίτην.
— Άνδρας Ξάνου, π' γίνεσαι; Άνηνοχθ. Γράψε λεπτομερώς. Χηρις Φιριάνης.
— Ζητώ να γνωρισθώ δι' άλληλογραφίας με Αιδας ή και κυρίας Σιδώνης και Κωνσταντινουπόλεως. Γράφατε: Φοσφορον, Poste Restante, Ένταθθα.

— Πίτσι, Άγορ κ ό ρ ε τ σ ο. Φρόντισε να με συναντήσης άναπαρόχως στις 7 άκριβάς τό βράδυ (όχι άλλη όρα) στο μέρος πού με συννηρήσατε τήν Τριτην τό βράδυ και προσεδίσημε τόν πούλι πι—στον χαρακτήρα σου. Μά κατάλαβες;
— Κύριε Γιάννη Ρ., εύχαριστώ πολύ για τήν ειλοπολήσιν σας, Πίτσι Σ.
— Νέος δεκαοκτατής, καλλίτης οικονομίας, ζητεί άλληλογραφίαν μετά Αιδαν άνωτέρως μορφώσεως. Κοσμικός Έρημίτης, Poste Restante, Ένταθθα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΘΑΝΤΙΑΤΡΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΥ Ια (ΟΠΙΣΘΕΝ ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΥ)
Οι στρεβλωφωσις οδόντες επαναφέρουται, δι' εντελούς άναδοκιν ορθοδοντικόν έπινοημάτων, εις τήν φυσιολογικήν τών θίαν.
— Η διάσπαισις τών οδόντων, εύλιτιδες και όλοι αι παθήσεις τού στόματος και τών οδόντων Θεραπεύονται δι' όλιγον μόνον έπισκέψεων.
— Τεχνητοί οδόντες άπαραιλλουν φυσικότητος έν πλατίνη, χηρσός και πορσελίτης, σποδοθεύονται συμφωνως με τήν τελευταίαν λέξιν τής επιστήμης.

— Δύο άχώριστοι φίλοι, τελειώσαντες πρδ ό-

ΤΑ ΡΗΘΑΙΣΙΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΓΛΕΝΤΙ

Πιρδίκου μ' π' λ' μ'
Του θ' μ' ασι εκειδ του ποι' ματάκ' απ' μα-
θέναμαν άντόμα φόντες κούτο' κα σκουλειό

πάνεμαν, απ' λιέ-
σι... «Χιλ' ψύλλ' χί-
λιες σ' νίπες σε κρι-
βάτι κουριτσιού,»
στ' ν' πρώτ' μεκρή
τάξ' ούρέ; "Οί;
οί... κξ' κι ξιρόσ'
νά σ' γέν, διάλ' μ' αί-
μου, πάλι προσκαί-
δις κι σουιδ' κά γυ-
μνάσια θά έχουμι
ως πότι θά οι σπου-

δάζου ξεχανόρ' μου.
Δέν στ' χε κανε νά άκού' ης απ' ούλους ού
ντουσιās μέγ' του ση' μ' ρις λιέσι νά παροι-
μία... «Νά είν' λύκουσ, νά είν' άρκούδα, νά
είναι παρδαλή σακκούλα ;»

Τά βλέπει του λ' πόν φόντασ στα έλιεγα
έγω πώσ εεις γκέκ μου κ' φάλ' κι τ' χριάζετι
ματσακόν', [γιατ' δέ σκαμπάτ' γρι' περι διά
γρομμάτου]—ισύ δέν τον π' λ' στ' βις. "Ορ' σε!..
άν' ξ' τά φτιά σ' ντέ, π- πείνας σάν πελικού-
δεσ—νά άκού' ης, μ' π' ας κι πάθ' ς κι σ' τά έ-
δια κανιά βολά, έκσιά απ' έπαθ' έγω κι τό-
τις έσετ' ή 'σχάτ' π' λ' αν' χέριου ν' ς πρώτ' ς,
όπως τοθ λιέσι ή γιουμιτρία.

Στή γιορτή του με κέλασι εις γεύμα ού
φίλοσ μου Νάσουσ εις Γιοσματορ' ς.

— Μήτρον, μ' λέει, σ' έχου τραπεζ, τ' γ' ωρα
άκρ' β' ας απ' πελιέμαγα τι κουραμένα για μπα-
ζούγιασμα.

— Που ούρέ τ' λιέου ;

— Σπίτ μ', μ' λιέσι, έχουμι κι άργανα κι
σύν τ' ς καλής συντροφιās διαπινίδου θά πε-
ράσουμι φίλινα.

— Ούραία τ' λιέου μπ' ας κι χριάζ' τε να
φουρέσου φράκουν;

— Οί μ' λιέσι, έν στεν' οίκουγυνιακ' κύ-
κλου, θά γλιεντήσ' μι κι θά πάμι μι τ' ς φ' στα-
νέλλεσ.

Τν' ούριμέν' ώρα φάντ' καρρό ού
Μήτρον, στή πόρτα μι ύποδέχ' κανε πεντι δι-
σποινιδις—οί σ' αν κι σένα πούσεισ σ' αν ά-
σβουλ, περι σ' αν άγγέλ' κι χαχαγγέλ' τ' ού-
ρανού.

— Ω! τουν κύριουσ Κουρνόγαλου, ή μιά,
πώσ πάσι ή Πιρδίκου, ή άλλ'... καλώσ ούρ-
σατι, ή παραπλευβ'ρουσ, πότι οι γάμουσ με
του καλό, ή μ' κρότεσ'.

Μά ζάλ' σαν, ούρέ Πιρδίκου με τ' έρωτή'
εις κι για νά άπουφύγου τ' ς απάντ' σα λακου-
νικώσ ώσπερ Μαντέιον τουν Διλωφών... οτι ή
Πιρδίκου μ' πάσι καράλλα για άγριουγούρ' να
κι αν ρουτάτι κι για του γάμου μας καλ' μέ-
ρα γι' αύρου, θά περ' μ' ειου να πάη τ' ά-
λεύβ'ρ' για μ' σ' δικάρα, να μπουρού τ' λ' ού-
στου να του κουμπουδένου στού έ' νάρι μ'
κι οι στ' άλιεβ'ρουσάμ'.

"Ας μη σιά πουλι λογουού ούρέ, φάγαμαν
έπιμαν κι κατα τά ιπαδόρεια μ' προυσέφε-
ραν φροδτου φραγκόσ' μου, έν πρώτ'ς μι ύ-
παν ναν του σφουγγίσου κι έπ' τας ναν του
φάσα.

Βγάζου κ' έγω του μαντίλ—έκειο απ' μ' έ-
στ' λ' σετ' τ' Δαμπερ ή με του Κίτσιου Τβαβέλα
άπανουθεν, του σφουγγίζου κι τό έφαγα.—
Καλό ήταν.

Νά σπου όμουσ τ' μαύρ' ν' αλήθεια, άφτουν'
του διαλόσ' κα μ' χάλασ' ούλου του κέφι.

Κατά του μισουνηκτιου λίνσα, να φύβγου έ-
πειδη είχα περ' σ' α στού λόχου μ'.

— Οί μ' λιέσι, θά κοι' μ' θ' ης ιδώ έχουμι κι
του κριβάτ' στρουμένου.

Μπ' λ' μπ' λ'... κριβάτ' ήτ ν' αυτό, ούρε, ή
θάγμα θαγμάτου, κουρδέλεσ κουρδιλακία..

Πέφτου να κοι μ' θ' ω... μπά, μύριζε κουρ-
τσιλ'εσ, ιδρουνα ξειδρουνα, βγάζου του μαν-
τύλι μ' νά σφουγγ' σ' του, σφουγγίξουμι, ντά
χειρώτ'ρα, άρχίν' σε του μούτροσ' κι τρι-
βέλ' σε ώσπερ τσουκιδιδ' σμένου.

Ούρε μπά κι' έχ ψύλλ' του κριβάτ' λιέου,
κάνου άερα μι του μαντύλι μ, άγγρόν άγό-
ρασ'.

"Ανάφτου του φώσ μάειδι ψύλλουσ μάειδι
' ζούνοσ.

Σκώθ' κα κ' έφ' γα χουρις να μι παρ' χαμπέρ'
κανένασ; κι σ' λιέου για καλό σ' φόντασ
κι λόχ' και φ' ς σύμου φραγκόσ'κου κανιά

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
Η ΓΟΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Θέξω έγωγε κρηφγήν
σθενδορειαν
κατενανδιον την άτιμω-
τικην αίσχροκελδεσαν,
ίνα κάγω συνδελέσω
μετά των ίθυνόντων
πρός βελτίαν ζωήν
των βιοπαλαιόντων,
τό όποιον
θεασάμενοι Θεοσ προσω-
πειον.
Και γάρ, ουχ άνδέχων
πλετον
και ουχ βασθών
καθάπερ μάσ όφθησον τό
όψάριον
έπι των χειλών,
βούλομαι προσεχώς και μέλλω να σχάσω.
όπερ προ άμνημονέπτων έτών
έχω να πασχάσω,
ήγουν τό όποιον
ψητόν του γαλάκθου άλνιον.
Καθάπερ πώσ να τά κομίσω βόλτα
άδελφοι έν Χρισθόν,
πτωχόν και άκτήμον ειμι
ό φουκαρέυς έν τόν κόσμον άπτόν,
ουκ μήν θά μου ειπήτε πολύς
ό μισθός έν τ' ω ούρανό,
τό όποιον
έπαχριστώ λιαν και άνδιον.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΔΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΛΟΥΤΩΝ

ΕΝΤΙΜΟΤΗΣ

"Ασμηνηστον μύτηρ μου.

Δέν είμαι πανδελώσ καλά εις την ειγίαν μου
τό όποιον δι' έσά και διά τόν πότρω μου έπι-
θμώ. δέν τ' ολίπιζα ποτέσ
μου να με άστοχίσουσι οι
γυνηοί μου και να μη με
βάζουσι ιδέποτες εις τόν
έγκέφαλον τουσ πώσ και
ότι έχουσι μια θυχάτιρ εις
τό "Αθήνα τό όποιον άν
και έβήντο μεγάλο κερία
δέ σ' ας έλισμόνησα παρα
γυιζεράσ εις τό παζάρη-
ον και βόσσο χοριανούσ
μου έξ Μενιδίου διά να
τουσ άρωτάγω περι τό
καλύν σας ειγία.

Ειαιτι προσφιλές μου
μύτηρ δέ με γράπτυσ
καμία γχάμμα διά να κρηγορημέσ κι' έγω
τό δησιτύμ' ; που με έβασανήζει αυτόσ ό
τράγοσ ό' σ' ύξέ μου και δέ με άφοίγη να έ-
ξελθο έξωθει εις τάσ όδ' όσ μονάκριβη έπειδη
και φοβήτε τάσ κακάσ γλώττασ. "Αχ και να
έξερεσ νεωτάτη μύτηρ μου πόση μνηστοί κοι
μητρεσοί με κινηγώσι ενόπισθεν μου άλλα
έγω άν έχο σκοπό να τόν κάσω βούν όπωσ
τό πρώτου ό πλείτεροσ των γυναίκων νό σή-
μερον. "Ενεκεν που τό έπαιτε ή μόδα και ό
κυνονισμόσ. "Εγώ έπεφωναίσ μύτηρ μου θά
βαδείξω έπι των βοιμάτων που μου έμάνθα-
νας έν των πεδιόθεν έτών μου.

"Επι τάσ παρσιās σ' ας φιλω ή δύγατερ σας

BETTA

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

"Η τιμή της γυναίκας του.

— Πόσο αυτό τό γουναρικό ;
— Δπό χιλιάδες τετρακόσες πενήντα έπτά
και 95.
— Τι λέσ, άδρεφέ ;
— Νά τό πάρτεσ, κύριε. Θά είνε ένα πρώ-
της τάξωσ γουναρικό για τήν κυριαν σας.
— "Ετσι έ; Νά φορέση ή γυναίκα μου γου-
ναρικό άκριβώτερο από την τιμή της ;

Η. ΝΑΛΒΟΣ

βουλά, κάλιου να π' ας να σ' διαβάσ' πρώτα
ού παπ' ας τ' ν' ψ' χουρα' ούσα κι να σ' λενου-
νήσ' τ' ν' άχράντουσ μυστηριουσ, γιατ' δέν ξε-
ρον τι σ' βαιν' μι δαυτα.

Ταυτα κι' μένου, γιείσ' κι' άντίουμ',

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΜΟΓΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΖΗΛΕΙΕΣ

"Ε! ρέ Μανιώ άπειθαρχη, δέ σουπα, ρέ ά-
ποθηκάρια της γλ' ας, νάσι ύπάκοη στο μα-
γαζάτωρα σου ; σά μένα δηλαδή, ρέ άχτένιστη,
και να μη κατασκευά-
ζης κολπακιάκια, έ-
πειδήτις και χρονιαγι-
νώσκεις πώσ δέ γου-
στόρω κλάρες με πα-
τσάδκια.

Πουρκουά τό λοι-
πόν μορφή, όπωσ λένα
κι οι "Εγγλέζοι, ψέσ
τό άπογοματάκι, καθ'
ήν στιγμήν κατα την
όποιαν ξέρεις πόσο
ζηλεύω κάρρα και πό-
σες καζούρες μάτσα
μπορώ να διαπράξω,
μου παράσαινες τη
Τασία και κορτάρι-
ζες παραθυροκαθού-
μενη με τόν άπό τά
ψέσ μακαριτη κρεω-
ποιά ;

Στήν άρχή μόλις σέ μπάνισα, μούρθε ν' ά-
νέβω και να σ' άχρίσω στούσ κερφέδες να σέ
κατασκευάσω αθ' αρεη άνίκαμη, μα άποτρα-
βήχτηκα για να μη π' ή ή γειτονιά πώσ είμαι
κάνασ κρασίδηλοσ.

Σά λιγουλάκι πήρα τά ματάκια μου κι έφτυα
για να μη παραχτραπώ και φτιασιδώσω τά
χερόκια μου με αίματα.

Μά τό βραδάκι...

Σούχο π' ή, ρέ κόσμε, χιλιάκις βολάσ να μη
με περιόξ' ης, ναι ή όχι;

Φουμάρισα πέντ' έξ ή κατοσταράκια, κι' ά-
φου τακτοποιήθηκε κάρρα τό νευρικό μου σύ-
στημα, ξαμολιέμαι και καταφτάω στον άγα-
πημένο σου.

— Μπορώ να σου π' ω μιάμιση κουβεντίτσα ;—
του λέω—

— Μπαρ' ο— μου λέει—

— Εσμολοήθηκα ;— του λέω— Γαλάσι,

"Ακούσ, ρέ Παναγία; γι' άσταιό τό παιρ-
νει δέν ώσφράνθηκε φαίνεται την ευσεξία
μου.

— Πολλά λόγια λέσ— μου λέει— "Ε, ρέ "Αγία
"Ανθούλα μου, φωτίσέ με με τι να τόν σκο-
τώσω, με σκοτώστρα για με μαχαίρι;

— Μπορείς, άδρεφέ μου— του λέω— να κα-
ρατομίσω τό κορτάρισμα σου καμιά στάλα
με τη βιζ' οβί σου παρθένα να σ' άφίκο να
ζήσης.

Ξαναγλάσει.

Δέ βασπέμαι, τόν περιβουτώ, τόν ξαπλώ-
νω κάτου και ...

Κατάλαβεσ τώρα. Δέ τουδ' οκα βέβαια κρη-
μελιτωσ, άλλα τουδ' οκα να καταλόβη και να
θυμάται στον άλλο κόσμο την άντρινη ύπό-
στασι μου και να ξέρη πώσ κάθε μου λιγδα
τό ζουναργιού μου έχει και έννιαμισο καν-
τάγια φιλότιμο.

"Οσο για σένα, ρέ άπατεούσα, διά πρώτην
και τελευταίαν βολάν στο συχαρωναί έφ' ά-
παξ. "Αν όμωσ σέ ξανατρακάρω, θά γίνω ό-
φθαλμαίτροσ και θά σ' άφίκο άόματη να μη
μπορέσης εις τούσ οίώνας των αίωνων να
γδ' ης κοσμάκι.

Είπα και ελάλησα. "Ακούσ ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΓΑΜΟ

Σε κάποιο γάμο πήγα τό προχτές
και μόλιχο κρησι με κέρασαν

και τά κορίτσια, όσα
[βροθήκαν εκει
όλα γιό άνύπαντρον με
[πέρασαν
"Αλλά και τη γυναικα
[μου αυτη
κανείς δέν την έπέρασε
[για παντρεμένη
κ' έτσι όλοι οι νεοί της
[ριχτήκανε
χωρις κ' εκεινη να τό
[περιμένη

Κ' έτσι κ' οι δύο, πρώτου να τό σκεφθώμε,
κοντέβαμε να... ξαναπαντρεφτώμε.

Ο ΚΡΙΣΤΟΦΕΡΗΣ